

Χόλλυγουντ και που φοβάται όμως ακόμη και τη σκιά του!...

—Νομίζω ότι είμαι ακόμη πάρα πολύ μικρή, μου είπε και γι' αυτό έχω την άδυναμία να ντυνόμμαι απλά σαν μαθητριάδα. Φοράω παπούτσια χωρίς τακούνια και κοντές φούστες που άφηνουν ακάλυπτα τα πόδια μου ως τις γάμπες. Μ' αρέσουν εξαιρετικά τα ταγιέρ, γιατί έχουν τσέπες και μπορεί κανείς να γράψει τα χέρια του και να περπατάει γρήγορα στο δρόμο! Στο Χόλλυγουντ με λένε «αγριοκάταικο» γιατί δεν έχω ούτε το ύψος των μοιραίων γυναικών, ούτε τη μεγαλοπρέπεια ενός διασημού «άστέρου», αλλά γελώ και διασκεδάω μ' όλο το όσημο, χωρίς να πιάνομαι ούτε και σ' αυτά τα δίχτυα του έρωτος.

 «Η Μύριελ Ήθανς είναι μία σατανική γυναίκα! Από τον τύπο της μπορεί να την καταλάβει κανείς. Φοράει πάντα τόσο στραβά τα μικρά καπέλλα της, ώστε της σκεπάζουν τελείως το δεξί μάτι. «Όσο για τις τουαλέτες της, είναι πάρα πολύ έκκεντρικές, είνε κλειστές ως το λαιμό και μόνο η φούστα της στο κάτω μέρος είναι κομμένη, με τέτοιο τρόπο, ώστε ν' αφήνει να φαίνεται το πόδι της ως το γόνατο. Μοιάζει με τις εθιμικές γυναίκες των μεγάλων λιμανιών.»

 «Η Τζόαν Κράουφορντ φοράει τα περιεργότερα καπέλλα στο Χόλλυγουντ, που έχουν πάντα ένα χαρακτηριστικό τράκιομα μπροστά ή στα πλάγια.»

—Προτιμάω, μου είπε, τις μακρές τουαλέτες, χωρίς όμως μανίκια κι' αγαπάω πάρα πολύ το λευκό χρώμα. Τα περισσότερα φορέματά μου είναι λευκά. Και ξέρετε γιατί προτιμάω αυτό το χρώμα; Γιατί με κάνει να φαίνομαι πιο νέα απ' ό,τι είμαι. «Επειτα πηγαίνει και στο χρώμα της επιδερμίδος μου.»

 «Εκείνη όμως που φημίζεται για την κομψότητα της στην πόλη του κινηματογράφου, είναι η Μάρλεν Νητήριχ. Το ραφιναρισμένο γούστο της, το προσηκτικό διάλεγμα των χρωμάτων που θ' άφορέση και το σγέδιο της τουαλέτας της φτιάχνουν ένα αληθινό άριστούργημα. Κάθε φορέμα της Μάρλεν Νητήριχ νομίζει κανείς ότι βγήκε από τα χέρια ενός μεγάλου καλλιτέχνη των άτελει μόδας.»

—Αναγκάζομαι, μου είπε η Μάρλεν, και έξω από την πόλη από το «στούντιο» για λόγους διαφημιστικούς να φαίνομαι «μοιραία». Γι' αυτό τα φορέματά μου διαλέγονται προσεχτικά κι' έχουν ως μόνο σκοπό να με κάνουν μυστηριώδη κι' ανιγματική. Κατά βάθος, ξέρετε πολύ καλά, ότι είμαι μια καλή νοικοκυρά που αγαπάει ύστερα από τη δουλειά της στο «στούντιο», την ησυχία του σπιτιού της.

Μά κι' η Τζόαν Νάιτ, η Τέλεμα Τούτ, η Κόνστανς Κομμουνγκς, η Πατρισία «Ελλην, η Γκράς Μούρ, η «Αντριεν «Άμες, η Τοβίν, η Ρώσελ Χούδσον, η Τζόαν Χόβαρντ, η «Ελεν Τέλεθερς και η «Άλις Φαϊν, είναι από τις «εντέτες» που λανθάρουν τη μόδα στο Νέο Κόσμο.

Κι' ο «Αμερικανός δημοσιογράφος, κλείνοντας αυτή την ενδιαφέρουσα έρευνα του, προσθέτει ότι, αυτή η σταυροφορία των Παρισινών Οίκων Μόδας κατά των «άστέρων» δεν θα έχει κανένα αποτέλεσμα, γιατί η «Αμερικανίδα σήμερα προτιμάει τον αντίγραφο των κινηματογραφικών τουαλέτες των «άστέρων», παρά να πηγαίνουν στο Παρίσι για να γίνουν κομψές.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΣΕ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Οι φρόνιμοι έχουν τα μυστικά τους στην καρδιά, κι' οι άδητοι την καρδιά τους επάνω στα γέιλια!

Λόγος και λιθάρι φεύγουν και δεν πιάνονται.

«Όποιος λαλεί χωρίς να σκέφτεται, τουφεκίζει χωρίς να σημάδεύει.»

Πιο φτωχός κι' από τον σπάταλο είναι ο φιλάργυρος.

«Η φιλοδοξία κυριεύει ευκολότερα τους μικρόμυαλους και τους μικρόμυχους, καθώς η φωτιά καίει ευκολότερα τις άχυροκαλύδες, παρά τα μαριμάρια μέγαρα.»

«Η τιμιότητα και το κέρδος δεν βρίσκονται μέσα στο ίδιο σακκί.»

«Ο μόνος τρόπος να ζή κανείς μονιασμένος με τους γείτονές του, είναι να μην έχει κανένα γείτονα!»

Πρόσεγε καλά τον άνθρωπο που ποτέ δεν κατασφραγίζει κι' ούτε ποτέ θυμώνει.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Μια νεαρή μητέρα, η οποία μόλις είχε επιστρέψει στο Λονδίνο απ' τις «Ινδίες, προσέλαβε στην ύπηρεσία της μία νέα νταντά για το μαρό της.

Την πρώτη κιόλας ημέρα όμως η νταντά μπήκε στο δωμάτιο της κυρίας της, κρατώντας το μαρό στην άγκαλιά της.

—Δέν ξέρω τί έπαθε ο μπέμπης, κυρία, της λέει. «Από την στιγμή που τον πήρα στην άγκαλιά μου, όλο κλαίει. Τι να το κάνω;

«Η μητέρα μένει για λίγο σκεπτική. Ξαφνικά όμως το πρόσωπό της ακτινοβολεί από χαρά και λέει στη νταντά:

—Τώρα καταλαβαίνω τί τρέχει! Ξέρεις, Μαρία; «Η προηγούμενη νταντά του στις «Ινδίες ήταν άραπια. Λοιπόν... το κομμάτι με την μογιότα των παπουτσιών είναι στο δεύτερο ράφι μες στην ντουλάπα της κουζίνας!...»

Μεταξύ φίλων:

—Έλαβε πολύ καλός, που μου δώσατε αυτή τη λίρα. Είμαι βέβαιος πως ποτέ μου δεν θα κατορθώσω να σάς...άντα-ποδώσω αυτήν την κλωσούνη...

—Αυτό έπρεπε να μου το πής πριν σου τη δώσω!...

—Μαμά, μαμά! Σήμερα είδα ένα σκύλο με τρία πόδια!

—Και δέν τον λυπήθηκε;

—Γιατί να τον λυπηθώ, αφού είχε ένα πόδι περισσότερο απ' τα δικά μου;...»

Μεταξύ μοχηρών φιληνάδων:

Κλάρα.—Τι ψεύτρα που είναι η Σοφία;

—Δώρα.—Πώς το κατάλαβες; Μήπως σου είπε πως είσαι ώραια;

Κλάρα.—«Όχι. Μου είπε πως είσαι άγγελος!...»

Μπίλ.—Πώς είσαι έτσι, Τζίμ; Φαίνεται σαν να σηκώθηκες τώρα απ' το κρεβάτι.

Τζίμ.—Δέν έχεις άδικο. Τρεις βδομάδες είχα να βγώ έξω.

Μπίλ.—Τί είχες;

Τζίμ.—«Α, τίποτα. Με φιλοξενοούσε... ο δειθυνητής των φυλακών!»

«Ο γιατρός.—Νοιώθετε κανένα ρίγος;

«Η γεροντοκόρη.—Μου φαίνεται ναι.

«Ο γιατρός.—Μήπως γυμπούν τα δόντια σας;

«Η γεροντοκόρη.—«Όχι. Τάχω στο κομμένο!

Το μοντέρνο κορίτσι:

—Και τί θα κάνατε άν σας φιλοῦσα;

—Θά φώναξα τη μαμάς, αλλά η μαμά αυτήν την ώρα... έχει πείσει στα μαγαζιά!...»

«Ο καθηγητής της χημείας στους φοιτητές:

—Κύριοι, αυτό είναι ένα από τα πιο επικίνδυνα πειράματα. Άρκει να συμψή το παραμικρό λάθος, για να γίνω ο πειραματιζόμενος γίλια κομμάτια. Λοιπόν... Έγώ τώρα θά... πάω στο διπλανό δωμάτιο και ο βοηθός μου θά εκτελέσει το πείραμα!...»

Στο σχολείο:

—Τώρα, παιδιά παρακαλώ να μου πής τί θά πή απόλυτον σκότος.

«Ένα μικρό παιδί σηκώνει το χέρι του.

—Έγώ ξέρω τί θά πή απόλυτον σκότος.

—«Ωραία! Πές μας το.

—«Απόλυτον σκότος θά πή όταν ένας άραπής βρίσκεται μέσα σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο και κυνηγάει μία μαύρη γάτα!...»

—Μπαμπά! Μπαμπά! Ξεφωνίζει ένα παιδάκι, μπαίνοντας μέσα στο γραφείο του πατέρα του. Είδα έναν άραπτή τόσο μαύρον, όσο δέν φαντάζεσαι.

—Και πόσο μαύρος ήταν, παιδί μου; ρωτάει γελώντας ο πατέρας του.

—Σκέυο μπαμπά. Μ' ένα κάρθουνο, μπορούσε να το κάνει ένα... άσπρο σημάδι στο πρόσωπο!

«Η μητέρα.—Τοτό, μπορείς να μου πής ποιό είναι εκείνο το σκουλήκι, το όποιο μου προμήθεψε αυτό το μεταζωτό φορέμα που φοράω;

Τοτός.—Αυτό το σκουλήκι, μαμά, είναι... ο μπαμπάς!

